

Advent – Adventus Domini

Vi er nu på vej ind i adventstiden. Ordet advent er latin og kommer fra det latinske udtryk *Adventus Domini*, som betyder ”Herrens komme”. Den Herre som tales om er naturligvis den almægtige treenige Gud af Fader, Søn og Helligånd. Han *kommer* til os som Jesus Kristus. Han *kom*, for det første til os, da han lod sig føde af den hellige Jomfru Maria for at dele vores liv og påtage sig vores

død på korset. Han *kommer*, for det andet, til os når vi holder gudstjeneste i kirken om søndagen, og ved alteret modtager hans legeme og blod, hvorved han gør sig til et med os og vi forenes med Hans guddommelige natur. Og han vil, for det tredje, *komme til os* ved tidernes ende, ved dommedag, når han afslutter verdensløbet, *kommer* for at dømme levende og døde, og fører alle sine udvalgte hjem til sit evige himmelske rige. *Adventus Domini* – Herrens komme i fortid, nutid og fremtid. Det er det, adventstiden handler om.

Derfor er der mange, som bliver overrasket, når de kommer i kirke en søndag i adventstiden. Man tror måske, at adventstiden kun handler om Julen og dens glæde over Jesusbarnet. Men en stor del af de tekster vi hører i kirken i adventstiden handler tværtimod om dommedag og om pine og straf. Om verdens undergang.

Tit får sådanne tekster med trusler om undergang og dommedag mennesker, der ikke er kristne til at blive forargede. Man siger, at kristendommen fremkalder unødigt frygt.

Det er imidlertid mærkeligt, at det kan fremkalde forargelse, at vi kristne hævder, at jorden skal gå under.

For det ved enhver jo, at den skal. Hvis det ikke sker før, så sker jordens undergang under alle omstændigheder, når solens energi engang er brugt op. Det ved enhver, som har fulgt med i skolen.

Hele forskellen på en kristen dommedagsbeskrivelse og en ikke-kristen, er at kernen i en kristen dommedagsbeskrivelse er, at jorden altid – også midt i undergangen – er i den kærlige Guds hånd.

På samme måde er forskellen på en kristen og en ikke-kristen tale om døden, at vi som kristne véd, at vi også midt i døden – eller i den værste ensomhed og mørke – er i Guds hånd. Den hånd som leder os ad rette vej for sit navns skyld. *Adventus Domini – Herrens komme.*

Når vi, i kirken, synes at beskæftige os mere med døden, end man gør uden for kirken, så er det jo mildt sagt ikke fordi de kristne dør mere end andre, det er fordi vi som kristne tør se døden i øjnene. Ikke kun med fortvivlelse, men med glæde og håb.

Vi venter på det liv, der skal komme. Vi venter på *Adventus Domini*: Herrens advent, Herrens *komme*, Guds *komme* til mennesket. Til os.